

Pa dan nesreče že se bliža,
Trenutek čeren prihiti
I k tlam i v prah ga spet poniža,
Nebeški žar skor zaduši.

Prah bivši, kaj da je, spregleda,
I žar goreč mu serce žge,
Oko mu še na kviško gleda:
Ne moč, obup iz njega zre.
I kakor reka v sili ljuti
Razbiti skuša terdni jez;
Tako zajezo človek čuti,
Pa pot zaperta mu je čez.

I glas nesreče se razlega
I moči tok solza oči,
Da mili glas do neba sega,
Do vrat nebeških se glasi.
Rešenje milost misli večna,
V človeku vžge se upa žar:

Nehala doba bo nesrečna,
Ko steče vekov kolobar!

I milo zablješčeča nada
Nov vez storiti mu veli,
Aldove na altar poklada,
Preliva nežnih jagnet kri:
Zastojn zdihuje hrepeneče
I kliče serce njega: Mir!
Da let nesreče polnih steče
Še več, kot sto desetkrat štir.

Pa čas odločen' se je stekel,
Napočil dneva svitli žar,
Nesreče se oblak razlekel,
I srečna je nesrečna stvar;
Sam duh nebeški jo je zbudil,
K' ozerl se je na svet proklet,
Da jez poprešni se je zgrudil
I človek bil je človek spet.

1854.

Jeremiada.

Vidil krajo ovm domačo,
Plujec kamtež novi hlače,
Krajnec moj pa Doga hvale,
Zi se mu hihkajo zanjjo dale.

Jesus misericordiarum,
Vzvil' se civium mozarum;
Sercom hožo skooz' enatko,
V zajčjo jih oblecí dlatro. 22. 55.
10

Simon Jevtke

